

INGEZONDEN

NAAR AANLEIDING VAN „QUO VADIS?”

Hoewel ik mij over het geheel kan verenigen met de inhoud van de onder bovenstaande titel opgenomen uiteenzetting, zo geeft een en ander mij niettemin aanleiding tot enkele opmerkingen.

In de eerste plaats: waarom wordt bij de gemiddelde tandarts een zo hoog moreel verlangd dat hij het algemeen belang dient te stellen boven het gezonde eigenbelang?

Het aangehaalde geval dat een patiënt met een beroep op geldgebrek de tandarts weet over te halen tot afgifte van een sanerings-verklaring, vindt vaak zijn reden in concurrentie-motieven. De afgifte wordt niet gerechtvaardigd door de toestand van het gebit, doch omdat de patiënt er om vraagt en de betreffende tandarts op dat moment geen tijd heeft de mond inderdaad te saneren.

Doch nu de keerzijde van de medaille. Waarom moet een beroep gedaan worden op het sociale gevoel van de tandartsen en geen rekening worden gehouden met hun gezonde egoïsme?

Behandeling van kinderen is een zwaar, vermoeiend en verantwoordelijk werk dat de toewijding van de gehele mens vraagt en liefst op de basis van ervaring. Zou het dan geen aanbeveling verdienen over te gaan tot aanstelling van fulltimers met ervaring, evenals bij de schoolartsen? Natuurlijk eveneens met ervaring, evenals bij de schoolartsen? Natuurlijk eveneens op een behoorlijk salaris met recht op pensioen, zoals dit ook bij de schoolartsen het geval is. Ik twijfel er niet aan of er zullen zich heus wel gegadigden aanmelden.

Thans trachten de verenigingen voor schooltandverzorging zo goedkoop mogelijk uit te komen. Hierbij komen de plattelandsgemeenten in de verdrukking aangezien de meerdere kosten op de gemeenten worden afgewenteld. De stichtingsbesturen ontvangen van de ziekenfondsen en de deelnemende particulieren een vaste bijdrage per kind. De vervoerskosten van medewerkers en instrumentarium, die stijgen naarmate het aantal deelnemende tandartsen groter wordt, zomede de meerdere uitgaven wanneer de praestatie per werkmorgen beneden de geschatte blijft, komen voor rekening van de betreffende gemeenten. Daarbij komt dat de besturen er vaak op speculeren dat de medewerkende tandartsen zich op eigen gelegenheid naar de plaats hunner werkzaamheid zullen begeven.

Wat is het gevolg? Niet uit sociale overwegingen, doch vrees voor vestiging van een nieuwe collega, die via de schooltandverzorging zich een praktijk wil vormen, doet een tandarts er toe over gaan om zich ermede te belasten. Bij de nieuwe collega bestaat de neiging om zodra dit hem materieel mogelijk is zijn werkzaamheid bij de schooltandverzorging vaarwel te zeggen, terwijl de eerste, die zich uit vrees beschikbaar stelde, zich terug zal trekken als hij ziet dat op zijn honorarium beknibbeld wordt en van hem eigen vervoer verwacht wordt ook al past het hem mogelijk niet of niet meer om er een auto op na te houden.

Dit soort mogelijkheden zijn de oorzaak van snelle wisseling bij de medewerkers, die aan het zien van enig resultaat van hun werk niet toekomen. En van deze gedurige mutaties zijn ook de kinderen het slachtoffer, die met zachte dwang onder wéér nieuwe behandeling genomen worden. W. Fortuin, arts